

Marcus 8.27-37, “Wie zeggen de mensen dat ik ben?”

Het is lente, de wereld lijkt gewoon, eigenlijk wel prettig rustig.

Ziet zo een scharnierpunt in de mensenwereld, misschien zelfs in de hele schepping er nou uit?

Dag Hammarskjöld schrijft daar een heel klein verhaaltje over: “Hij behoorde tot de bemanning van Columbus’ karveel (zo heette het soort schip) – en vroeg zich af of hij weer op tijd terug zou zijn in zijn woonplaats om zich daar te vestigen als schoenmaker voordat iemand anders zich na de dood van de oude van diens baantje zou hebben meester gemaakt.” Net zoals het bemanningslid van Columbus mijmert over een leven aan wal, zonder besef van het uitzonderlijke van zijn zeereis, zo hadden wij er geen vermoeden van dat onze kerkdiensten zo maar zouden kunnen stoppen, toen we onze thema’s, voorgangers, koekjes-bakkers, organisten, bloemenverzorgers, collectes, en nog veel meer aan het plannen waren.

Morgen, 29 maart zou Doekle de Boer bij ons voorgaan. Dit is altijd een blij weerzien voor iedereen die hem meegemaakt heeft toen hij dominee was in Middelstum en Huizinge. Maar niet dit jaar. Daarom heb ik gebeld met Doekle. We hebben bijgepraat en hij doet iedereen de hartelijke groeten. Hij vroeg of ik alleen voor de gezelligheid belde, of vanwege een aanleiding.

Ik had een aanleiding, want ik wilde weten wat hij bedoelde in het stukje dat hij geschreven had in het themaboekje van de veertigdagentijd. Doekle begint dat stukje als volgt: “Mensen hebben hun mening, hun oordeel over een ander.”

Nu verlaat ik mijn gesprek met Doekle; wat hij had willen vertellen, horen we misschien nog eens. Oordelen is een mening hebben over iets of iemand, positief of negatief. Daar hebben we veel mee te maken momenteel; iedere situatie, ieder mens moeten we wegen, oordelen: is deze persoon een gevaar voor mij? Of ben ik een gevaar?

Wat een verschil met ontspannen een ontmoeting ingaan, rustig, met open blik; we zien wel hoe ons contact verloopt. Zoals ik kijk naar een vergeetmijnetje in bloei, een vink onder de voedertafel.

Bij ieder menselijk contact moet ik nu nadenken, oordelen wat veilig en verstandig is. Mijn hart, mijn wens om dierbaren te zien, te voelen, te ruiken, overstem ik met die vreselijke verstandige stem: doe het niet, blijf uit de buurt.

De spanning die dit oproept, bij mij in elk geval, maakt mij prikkelbaar in het contact dat ik wel heb. Snel in mijn oordeel, wantrouwend naar de goede bedoeling van de ander.

Een snel oordeel kan kwetsen. Lees maar in Marcus 8.32-33: Petrus en Jezus reageren snel en heftig op elkaar. Jezus legt uit dat het niet anders kan, dan dat hij zal moeten lijden. Petrus geeft direct, zonder nadenken, zijn oordeel: “dat nooit!”

Jezus oordeelt net zo direct over Petrus: “Satan, weg jij, achter mij!”

Ze knallen heftig tegen elkaar, ieder met de eigen emoties. Zo herkenbaar. Het is mij in de afgelopen paar weken van verwarring al twee keer overkomen. Ik bedoel het niet slecht, maar reageer heftiger dan ik wil op mijn gesprekspartner van dat moment. Die ander voelt zich ook ontredderd en geeft mij lik op stuk en nog een beetje erbij. Net als Jezus.

En net als bij mij komt het gelukkig toch weer goed: Jezus en Petrus, wat er ook misgaat, ze blijven met elkaar verbonden tot het bittere einde. Ze weten van goedmaken, vreselijk miskleunen en vergeven. God zij dank.

Ik wens u een goede zondag,

Caroline Lemmens